

"Jag skulle aldrig lärat spekulius broden utan Mätar verlostau" Christoffer Kammebo

SMÅ HJÄLTAR

FOTO: KALLE ASSBRING

"Jag är den jag är"

Christoffer Kammebo skulle börja på basebollgymnasium i Leksand när han diagnostiserades med osteosarkom. Nu har han knäprotes. - Men jag har spelat i åtta år och jag slår bra. Det räddar mig när jag springer, säger han.

JAG TRÄNAR INTE SÅ MYCKET NU. Men jag räknar med att börja träna igen. När jag springer är det som att jogga ungefär. I början var det bittert, men jag hittade pysslet i stället. Jag gillar att pyssla. Det började när jag blev sjuk och lag på sjukhus, det fanns inte så mycket att göra och så kom en person och frågade om jag ville måla. Jag gick dit flera gånger och lärde känna personalen. Det blev som terapi för mig och nu är det självklart att fortsätta; det känns som att jag får mer balans och kan slappna av. Jag har inte hittat precis vad jag vill göra men det kommer snart. Jag har målat och testat lera. Det är svårare att sitta hemma och pyssla, på sjukhuset var vi fler och inspirerade varandra. Det blir inget gjort, jag sitter och väntar på inspiration men den kommer aldrig.

Jag går på idrotten i skolan men är förhindrad av benet. Jag kan gå långa sträckor. Men jag är beroende av benutrymme; jag kan inte böja benet bakåt hur långt som helst. Men annars är det inte ett så stort hinder.

Jag tänker inte på ett negativt sätt. Jag tänker att det finns där och kommer att vara där resten av mitt liv. Visst var jag rädd när jag var sjuk, men jag var hela tiden positiv och öppen. Jag tänkte vad är det för mening med att hålla på och deppa under de kanske sista månaderna av ditt liv. Varför inte ha roligt istället.

I början, efter amputationen, var jag väldigt osäker. Om jag har byxor på mig ser man ingen skillnad, men jag har ett stort ärr på benet och knäet ser lite annorlunda ut.

Jag accepterar andra som de är och jag tycker att folk ska acceptera mig som jag är. Visst tycker folk att det är konstigt eller äckligt eller coolt med protesen. Men jag är den jag är och jag kommer att ha protesen resten av mitt liv.

EMMA OLSSON

FAKTA

CHRISTOFFER KAMMEBO

Bor: I Pungönan. Skarpnäck kanske låter mer bekant.

Familj: Pappa Hasse, 49, mamma Lotta, 50, syster Angelica, 16.

Gillar: Hammarby (laget) och att pyssla.

Egenskaper: Positiv typ som får sina kompisar att tänka lite vuxnare.

Diagnos: Christoffer fick diagnosen osteosarkom vid midsommar 2009. Han har knäprotes. Nu tar han sprutor en gång i veckan för att stärka immunförsvaret så att cancer inte återvänder. Han räknar med att vara färdigbehandlad om ett år.

